

let i denne Sag. Men saa vidt jeg kan skønne, er det, der sker, dette, at naar en Person for første Gang begaaet Forbrydelse idømmes en Straf af Forbedringshusarbejde eller andet Strafarbejde i kortere Tid, bliver Sagen indstillet til Justitsministerens Overvejelse, om han maatte finde Anledning til at anvende fuldstændig Benaadning, betinget Benaadning eller Strafnedsættelse. Men hermed har man slet ikke ramt det Omraade, som de betingede Straffedomme tage Sigte paa. De tage nemlig ikke Sigte paa de grove Forbrydelser, men paa de mindre Forbrydelser, for hvilke der idømmes Fængselsstraf. I mange Lande er det kun Fængselsstraf indtil 6 Maaneder, hvis Fuldbrydelse kan udsættes, her i Landet vil det blive Fængselsstraffe eller Fængselsstraffe og Bødestraffe. Det er disse Straffe, hvis Fuldbrydelse skulde kunne opsættes, saaledes at, naar Dommeren i det givne Tilfælde finder Grund dertil, bliver der ikke afsagt ubetinget, men kun betinget Dom, og da beholder den vedkommende sine borgerlige Rettigheder. Altsaa, selv om Justitsministeren vil udvide det, han har foretaget med Hensyn til Straf af Forbedringshusarbejde, til de mange Sager, hvor der er idømt Fængselsstraf, vil man ikke opnaa det samme Resultat som ved de betingede Straffedomme, idet vedkommende Personer dog ikke ville bevare deres borgerlige Rettigheder. Men jeg antager ogsaa, at det vil være meget upraktisk, om man vil lade enhver enkelt Sag, hvor en Person er idømt en mindre Fængselsstraf, indsende til Justitsministeriets Afgørelse. Naar denne Afgørelse skulde bygges paa en Undersøgelse af Sagen, vilde det blive et ret betydeligt Arbejdsstof, der da skulde behandles i det paagældende Kontor i Justitsministeriet. Men dernæst er der en Omstændighed, som har en væsentlig Betydning, nemlig at den Person, som skal afsone en Fængselsstraf, f. Eks. af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ofte vil hensejde i Arrest, og det vil, i alt Fald undertiden, være meget uhensigtsmæssigt at lade ham slippe løs, saa løber han maaske af Landet eller dog bort fra Jurisdiktionen. Det vil baade for det offentlige og for hans egen Skyld være af Interesse, at Fuldbrydelsen af Dommen, hvis den skal fuldbyrdes, indtræder hurtigst muligt. Jeg tror derfor ikke, at det vil være hensigtsmæssigt, at betinget Benaadning over hele Linien træder i Stedet for betingede Straffedomme, men jeg indrømmer, at det, der for mig er Hovedsagen, ganske vist ikke er, hvil-

ken Form man vælger, og derfor vil det være af Interesse for mig at høre, om den højttærede Justitsminister maatte være tilbøjelig til at anvende, om jeg saa maa sige, betinget Benaadning over hele Linien, altsaa ogsaa over for alle Fængselsstraffe, hvor det anses for forsvarligt. Men i hvert Fald maa jeg slaa fast, at det, der er sket hidtil her i Landet, ikke er noget, der kan gøre en Lov om betingede Straffedomme overflødig. Jeg kan ikke sige andet, end at det er mit Ønske, at et Lovforslag herom maatte fremkomme, helst naturligvis fra den højttærede Justitsministers Side — det er dog ikke umuligt, at han, ligesom andre Jurister, kan have forandret sin Mening noget om denne Sag — men i Mangel heraf ved privat Initiativ. I hvert Fald har jeg ønsket at bidrage mit til, at Sagen tages op og føres til en hurtig Løsning. Jeg vil da ogsaa sige med Hensyn til Spørgsmaalet om betingede Straffedomme og betinget Benaadning, at det er under Form af betingede Straffedomme, at denne Sag er gaaet sin Sejersgang gennem en Række af civiliserede Lande. Man staar jo der ikke paa bar Bund. Sagen har fra en lille Begyndelse bredt sig over amerikanske og europæiske Stater. Jeg skal ikke yderligere dvæle derved, men det er netop en Lovgivning om betingede Straffedomme, man andetsteds har faaet.

Naar man sysler med et Finanslovsforslag, er der et Spørgsmaal, som ligger overmaade nær, nemlig om man forøger eller forringer sin Formue, dersom Forslaget vedtages, som det foreligger. Derfor hører man ogsaa ofte under Finanslovbehandlingen enkelte Medlemmer fremkomme med Statusopgørelser og Beregninger af, hvilken Indflydelse Finansloven vil have paa Landets Formue og Gæld. Jeg tror imidlertid, at disse Beregninger hvile paa et saa mangelfuldt Grundlag, at det vilde være ønskeligt, om det høje Ting i saa Henseende havde nogen Vejledning fra Finansministeren — jeg tænker særlig paa trykte Meddelelser, men det kunde maaske ogsaa ske mundtligt — om, hvorledes han ser paa dette Forhold. Hvad jeg ønsker, er en Opgørelse af, om Statens rentebærende eller udbyttegivende Formue vil stige eller synke ved Finanslovsforslagets Vedtagelse. Det er klart nok, at Finanslovsforslagets Ordlyd ikke kan være afgørende. Naar det anføres, at der til Erhvervelse af Formue og Afdrag paa Gæld skal anvendes 9 Mill. Kr., maatte man jo nærmest tro, at Staten